RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 115.438 van 5 februari 2003
in de zaak A. 93.704/XIV-8415.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
advocaat P. VAN HOECKE,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Amerikalei 25-27

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Oekraïense nationaliteit, op 17 juli 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 9 juni 2000;

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 15 december 1999 en zich vluchteling verklaren op 24 januari 2000; dat op 7 maart 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 juni 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt zijn gemotiveerd:

1.1. voor de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 12 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Descamps.

Betrokkene, die het Oekraïns staatsburgerschap bezit en die van Joodse origine beweert te zijn, zou problemen gekend hebben omwille van zijn Joodse origine. In november 1996 zou betrokkene voor het eerst geslagen geweest zijn omdat hij als bewaker van een marktplaats niet met de andere bewakers mee zou willen doen hebben bij het pesten van andere mensen. In december 1996 zou betrokkene nogmaals geslagen geweest zijn, ditmaal door drie dronken onbekenden. Op 18 juni 1998 zou betrokkene door enkele collega's aangevallen zijn aan de ingang van zijn huis. Telkens zou betrokkene bij de politie klacht hebben ingediend. Op 25 oktober 1998 zou betrokkenes vrouw in het park beroofd zijn, waarbij ook dreigementen aan het adres van haar man zouden geuit zijn. Ook betrokkenes vrouw zou hiertegen klacht hebben ingediend. In december 1998 zou betrokkene thuis geslagen geweest zijn door twee mensen in burger en een man in politie-uniform en hij zou door hen naar het politiebureau zijn meegenomen. Betrokkene zou er beschuldigd zijn van een overval. Hij zou er gedurende de drie dagen dat hij er zou vastgezeten hebben fysiek en psychologisch gefolterd zijn. Betrokkene zou tevens dreigtelefoons gekregen hebben waarin hij om zijn origine zou zijn beledigd. In mei 1999 zou betrokkene opnieuw aan de ingang van zijn huis door drie mannen zijn aangevallen. Op 16 augustus 1999 zou betrokkenes appartement zijn uitgebrand, officieel door een kortsluiting, maar volgens betrokkene zou het aangestoken zijn. Op 10 december 1999 zou betrokkenes vrouw thuis zijn geslagen door mannen die naar betrokkene op zoek zouden geweest zijn. Daarop zouden betrokkene en zijn gezin naar een vriend gevlucht zijn en van daaruit zou betrokkene met zijn dochter met de trein naar Kiev van waaruit hij per vrachtwagen, per taxi en per minibus Oekraïne verlaten zou hebben om naar België te komen, waar hij op 16 december 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van zijn geboorteakte, de geboorteakte van zijn vrouw en vijf attesten van de politie.

Uit voorgaande verklaringen komen enkele tegenstrijdigheden naar voor die de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ernstig ondermijnen.

Vooreerst verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij eind december 1998 gedurende drie dagen door de politie zou zijn vastgehouden en er zowel fysiek als psychologisch gefolterd zou zijn (zie verslag Commissariaat-generaal p. 9). Op de Dienst

Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene echter dat hij nooit zou zijn opgesloten. Daarnaast verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal tevens dat hij in mei 1999 zou geslagen zijn door zijn ex-collega's nadat hij hen de dag voordien zou zien praten hebben met de politie-inspecteur die hem zou ondervraagd hebben en waar hij tevens steeds klacht zou hebben ingediend (zie verslag Commissariaat-generaal p. 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde betrokkene dit voorval echter einde 1998. Verder maakte betrokkene op het Commissariaat-generaal ook melding van het feit dat hij in 1996 tweemaal zou geslagen geweest zijn, tengevolge waarvan hij bij de politie klacht zou hebben ingediend (zie verslag Commissariaat-generaal p. 6), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken hierover niets gezegd heeft. Bovendien verklaarde betrokkene dat hij tijdens zijn arrestatie geslagen zou zijn geweest door de politie zonder dat er ook maar enig spoor op zijn lichaam zou terug te vinden zijn geweest. Hij verklaarde tevens dat hij toen hij 's ochtends thuis zou zijn gekomen, hij geen sporen van slagen vertoonde (zie verslag Commissariaat-generaal p. 9). Betrokkenes vrouw daarentegen verklaarde op het Commissariaat-generaal dat haar man blauwe plekken had op zijn hoofd en lichaam en dat hij pas na de middag zou zijn thuisgekomen (zie verslag Commissariaat-generaal van de vrouw p. 6).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees, zoals bedoeld in het kader van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (geboorteakte, geboorteakte van de vrouw en vijf politieattesten) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet. De politieattesten duiden niet op een abnormaal verloop van de procedure bij de politie. Ze tonen enkel aan dat er een klacht zou zijn ingediend en dat de klachten niet tot resultaten zouden hebben geleid bij een gebrek aan bewijzen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.".

1.2. voor de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 12 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, die het Oekraïns staatsburgerschap bezit en die van Russische origine beweert te zijn, verklaarde dat ze problemen zou kennen omwille van de Joodse origine van haar man. Sinds betrokkene getrouwd was met XXX (O.V. 4.910.348), zou ze meerdere dreigtelefoontjes ontvangen hebben waarin allusie zou zijn gemaakt op haar mans origine. Op 25 oktober 1998 zou betrokkene in het park overvallen zijn door twee mannen die haar om geld zouden gevraagd hebben. Hiertegen zou betrokkene klacht hebben ingediend. Op 15 december 1998 zou haar man thuis opgepakt zijn door drie mannen en pas na drie dagen weer thuisgekomen zijn. In mei 1999 zou betrokkenes man aan de ingang van het appartement door enkele mannen geslagen zijn. Op 16 augustus 1999 zou betrokkenes appartement uitgebrand zijn. Betrokkenes man zou klacht ingediend hebben omdat hij dacht dat het aangestoken was. De politie zou de klacht niet aanvaard hebben omdat ze tot een andere vaststelling, namelijk kortsluiting, zouden zijn gekomen. Op 10 december 1999 zouden drie mannen betrokkene bij haar schoonouders thuis geslagen hebben toen ze op zoek zouden geweest zijn naar haar man. Hierop zouden betrokkene, haar man en haar kind naar een vriend gevlucht zijn, waar betrokkene door een dokter verzorgd zou zijn. Nadat haar man en kind reeds op 12 december 1999 Mariupol zouden verlaten hebben om naar België te komen, zou betrokkene pas op 19 januari 2000 uit Mariupol vertrokken zijn. Betrokkene heeft in België op 24 januari 2000 asiel aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van haar geboorteakte, de geboorteakte van haar man en vijf attesten van de politie.

Uit betrokkenes verklaring blijkt dat zij haar asielaanvraag voornamelijk steunt op de motieven aangebracht door haar man ter staving van zijn asielrelaas. Aangezien uit het relaas van betrokkenes man een aantal tegenstrijdigheden moet worden vastgesteld, kan ook de geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal in twijfel getrokken worden.

Er moet immers ook opgemerkt worden dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van betrokkene en die van haar man. Zo verklaarde betrokkene dat haar man in december 1999 op de vierde dag na zijn arrestatie in de namiddag thuiskwam en blauwe plekken had op zijn ganse lichaam en hoofd (zie verslag Commissariaat-generaal p. 6), terwijl haar man beweerde

dat hij ‘s morgens zou zijn toegekomen en dat hij geen zichtbare sporen van slagen had (zie verslag van de man p. 9). Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal tevens dat haar man op 15 december 1999 door drie mannen zou zijn gearresteerd (zie verslag Commissariaat-generaal p. 6), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat het twee mannen zouden geweest zijn die haar man zouden gearresteerd hebben. Daarnaast verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man toen hij door zijn ex-collega’s zou zijn geslagen, de dag nadat hij ze had zien praten met de politie-inspecteur, enkel blauwe plekken zou gehad hebben (zie verslag Commissariaat-generaal p. 6). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene echter dat haar man zodanig gewond zou zijn geweest dat hij twee dagen thuis moest blijven.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde documenten (geboorteakte, geboorteakte van de man, vijf politieattesten) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd werd niet. De politieattesten duiden niet op een abnormaal verloop van de procedure bij de politie. Ze tonen enkel aan dat er een klacht zou zijn ingediend en dat de klachten niet tot resultaten zouden hebben geleid bij gebrek aan bewijzen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel het volgende aanvoeren:

“Middelen tot nietigverklaring

Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van artikel 57 par. 6, in fine van de vreemdelingenwet van 15 december 1980: ‘De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zo mede deze tot intrekking van die hoedanigheid, worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.’.

In de bestreden beslissing van eerste verzoeker wordt gesteld dat er aan zijn geloofwaardigheid moet getwijfeld worden omwille van beweerde tegenstrijdigheden.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd heeft dat hij nooit was opgesloten terwijl er in het verhoor bij het Commissariaat-Generaal vermeld werd dat hij eind december 1998 gedurende drie dagen door de politie was vastgehouden.

Verzoeker zegt dat hij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding gemaakt heeft van problemen met de lokale politie en dat hij was vastgehouden maar blijkbaar is dit nooit vermeld in de verklaring die werd neergeschreven.

Verder wordt in de bestreden beslissing vermeld dat er een verschil is in de data met betrekking tot het feit dat eerste verzoeker door ex-collega’s was geslagen.

Enerzijds wordt vermeld dat deze feiten zouden gebeurd zijn in mei 1999 (verklaring Commissariaat-Generaal) en anderzijds einde 1998 (Dienst Vreemdelingenzaken).

Eerste verzoeker wenst op te merken dat er niet echt sprake is van een vergissing maar dat hij twee keer werd geslagen nl. in mei 1999 en eveneens op het einde van 1998.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt heeft van het feit dat hij in de loop van 1996 twee keer geslagen werd en dat hij dit wel heeft vermeld tijdens het verhoor bij het Commissariaat-Generaal.

Het is inderdaad juist dat verzoeker dit niet vermeldt heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er niet specifiek naar details gevraagd werd en men verzoeker zijn verhaal heeft laten doen en enkel nader ingegaan is op de feiten die minder ver in het verleden gesitueerd waren.

Tijdens de ondervraging bij het Commissariaat-Generaal was er meer mogelijkheid om een uitgebreid relaas te geven en werd er door de ondervrager ook meer gedetailleerd op ingegaan.

Dit is de enige reden waarom er in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding is gemaakt.

Een vierde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing wordt gevonden in het feit dat eerste verzoeker na de vrijlating na zijn arrestatie thuiskwam en dat hij zelf verklaarde dat er op zijn lichaam geen sporen geweest waren van slagen terwijl zijn vrouw verklaarde dat hij blauwe plekken had.

In de eerste plaats moet de volledige verklaring van de vrouw gelezen worden (blz. 6 van het verhoorblad dringend beroep) vermits de vrouw zegt dat zij het niet zeker meer weet of de man verwondingen had bij thuiskomst en dat zij het niet meer juist kan zeggen;

In de bestreden beslissing van 2e verzoekster wordt gesteld dat haar asielaanvraag voornamelijk gesteund is op de motieven van haar man maar dat er verder ook tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van haarzelf en van haar man.

In de eerste plaats wordt opnieuw verwezen naar de verklaring van de blauwe plekken die hierboven reeds werd weerlegd.

In de tweede plaats wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er een onduidelijkheid is omtrent het aantal personen die haar man zouden gearresteerd hebben (drie mannen zoals vermeld bij het Commissariaat-Generaal of twee mannen zoals vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken).

Tweede verzoekster zegt dat zij van drie mannen heeft gesproken waaronder twee politieagenten en de wijkagent en dat zij de wijkagent bij de deur zag staan samen met haar man en de twee andere agenten.

Verzoekers zijn van mening dat zij op voldoende wijze hebben aangetoond dat er geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden in hun verschillende verklaringen.”.

2.2. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij als volgt luidt:

“2. Onderzoek van middel

In hun eerste en enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op de schending van artikel 57, paragraaf 6, in fine van de Vreemdelingenwet.

2.1. Vooreerst wenst verweerder met betrekking tot de algemene motiveringsverplichting, vervat in de Wet van 29 juli 1991, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de beslissing wel degelijk kennen en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.2. Daarnaast antwoordt verweerder dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheden omschrijft van de Commissaris-generaal in het kader van de gegrondheidsfase van de asielprocedure, onder andere de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling te erkennen of te weigeren, of de bevoegdheid onder bepaalde voorwaarden de hoedanigheid van vluchteling in te trekken. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet omschrijft dus enkel en alleen de bevoegdheden van de Commissaris-generaal aangaande de vraag of iemand al dan niet vluchteling is overeenkomstig de Vluchtelingenconventie. Een vraag die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen helemaal nog niet aan de orde was. Verweerder ziet daarom niet goed in op welke manier de Commissaris-generaal in voorliggend geval dit artikel zou hebben kunnen schenden. Immers, de bestreden beslissingen zijn genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure. Dit betekent dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure alleen heeft geoordeeld over de vraag of verzoekers al of niet voorlopig toegelaten moesten worden op het grondgebied, om zodoende in een later stadium een grondiger onderzoek te kunnen uitvoeren over de vraag of - de dan al ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling - de status van vluchteling moet verkrijgen of niet. De Commissaris-generaal heeft zijn bevoegdheden zoals omschreven in artikel 57/6, bij het nemen van de bestreden beslissingen, dus niet eens uitgeoefend.

2.3. Wat betreft de materiële motivering antwoordt verweerder dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen in hun totaliteit. Verzoekers asielaanvragen werden onontvankelijk verklaard op grond van het geheel van argumenten omschreven in de bestreden beslissingen.

2.3.1. Eerste verzoeker poogt de tegenstrijdigheid over zijn opsluiting door de politie te verklaren door te stellen dat hij daar ook melding van gemaakt heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar dat dit blijkbaar nooit is opgeschreven in zijn verklaring.

Verweerder antwoordt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit werd opgesloten (zie verhoorverslag DVZ, 16 december 1999, nr. 44), terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij eind december 1998 door de politie gedurende drie dagen zou zijn vastgehouden en er zowel fysisch als psychisch gefolterd werd (zie verhoorverslag CGVS, 12 mei 2000, p. 9). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn

verklaringen tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd werden. Bovendien werd verzoekers verklaring na het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen, ondertekende hij het verhoorverslag, en bevestigde hij hiermee dat het overeenstemt met de door hem gegeven inlichtingen.

2.3.2. Wat betreft de tegenstrijdigheid over de datum waarop verzoeker door ex-collega's werd geslagen, stelt verzoeker dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn, gezien hij twee keer op de twee verschillende data werd geslagen.

Verweerder antwoordt dat verzoeker inderdaad op het Commissariaat-generaal meerdere incidenten uiteenzet waarbij hij werd geslagen door ex-collega's, maar de tegenstrijdigheid waar verweerder het in de bestreden beslissing over heeft betreft één specifiek feit. Het gaat over het laatste voorval waarbij drie personen (ex-collega's), hem lastig vielen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij dat hij bedreigd werd door zijn ex-collega's nadat hij ze eerder had zien praten met de politieman die zijn klacht afwees. Hij situeerde dit voorval tijdens voormeld interview eind 1998 (zie verslag verhoor DVZ, 16 december 1999, nr. 42). Op het Commissariaat-generaal echter stelde hij dat drie ex-collega's, een dag nadat hij hen had zien praten met de persoon die hem had ondervraagd tijdens zijn arrestatie, hem thuis opwachtten en sloegen. Hij beweerde dat dit plaatsvond in mei 1999 (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 10). Het gaat hier duidelijk om hetzelfde incident, maar verzoekers verklaringen hieromtrent zijn volledig tegenstrijdig, zowel wat betreft de datum van het voorval als wat betreft de persoon met wie hij zijn aanvallers voordien zag praten, als wat betreft wat er toen precies gebeurd is.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij twee keer werd geslagen door de ex-collega's, namelijk eind 1998 en in mei 1999.

Verweerder antwoordt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal echter in totaal drie voorvallen aanhaalt waarbij hij werd geslagen door ex-collega's en dat dit plaatsvond in november 1996, in juni 1998 en in mei 1999 (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 6, 7 en 10), en dus niet eind 1998, zoals verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en in het verzoekschrift stelt.

2.3.3. Vervolgens stelt verzoeker dat het feit dat hij de twee aanvallen die in 1996 op hem gepleegd werden niet verteld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, te wijten is aan het feit dat men op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar details vraagt en daar enkel nader werd ingegaan op elementen die minder ver in het verleden lagen.

Verweerder antwoordt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal nog twee gebeurtenissen aanhaalt van 1996 waarbij hij geslagen werd (éénmaal door zijn collega's en éénmaal door onbekenden) en dat hij hierna klacht is gaan indienen bij de politie (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 6). Het gaat hier om ernstige feiten die tevens de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken. Verzoeker vermeldt hier niets over op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig wordt ondermijnd. Hij legde immers een zeer uitgebreide verklaring af op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin hij alle feiten van zijn asielrelaas op een chronologische wijze vertelde en dit op een gedetailleerde wijze. Bovendien ondertekende verzoeker zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en bevestigde hij hiermee dat ze overeenstemt met de inlichtingen die hij gegeven heeft.

2.3.4. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de blauwe plekken die verzoeker zou gehad hebben bij zijn thuiskomst na de arrestatie door de politie, stelt verzoeker dat de volledige verklaring van zijn vrouw moet gelezen worden en zij verklaard heeft dat ze het niet meer wist.

Verweerder antwoordt dat van verzoekers echtgenote toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze zich herinnert of haar man sporen vertoonde van de slagen die hij zou ondergaan hebben. Verzoeker stelde op het Commissariaat-generaal dat er geen sporen waren van de slagen op zijn gezicht (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 9), terwijl zijn echtgenote tijdens het interview op het Commissariaat-generaal eerst verklaarde dat ze het niet meer weet, daarna stelt dat hij blauwe plekken had en tenslotte verklaarde dat haar man blauwe plekken had op lijf en hoofd, maar dat ze het niet precies kan zeggen (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 6). Bovendien zijn de verklaringen van verzoekers onderling tevens tegenstrijdig m.b.t. het ogenblik van verzoekers thuiskomst na zijn arrestatie. Verzoeker stelde dat hij 's morgens werd vrijgelaten en meteen naar huis ging (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 9), terwijl verzoekers echtgenote verklaarde dat haar man in de namiddag thuiskwam (zie verslag verhoor CGVS, 12 mei 2000, p. 6).

2.3.5. Verzoekster haalt dezelfde verklaring aan als verzoeker voor de tegenstrijdigheid betreffende de blauwe plekken van haar man na zijn vrijlating.

Verweerder verwijst naar de uiteenzetting van zijn antwoord hiervoor gegeven op hetzelfde argument van verzoeker.

2.3.6. Tenslotte werpt tweede verzoekster op dat de tegenstrijdigheid over het aantal mannen die haar man zouden gearresteerd hebben kan verklaard worden. Zij stelt in het verzoekschrift dat ze van drie mannen heeft gesproken, namelijk twee politieagenten en een wijkagent en dat ze de wijkagent bij de deur zag staan samen met haar man en de twee andere agenten.

Verweerder antwoordt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk verklaarde dat ze de nacht van de arrestatie haar man de trap zag aflopen vergezeld van twee mannen en één van die mannen haar zei dat hij van de politie was, waarna hij de voordeur dichtsloeg (zie verslag verhoor DVZ, 24 januari 2000, nr. 42). Op het Commissariaat-generaal echter stelde ze dat haar echtgenoot werd meegenomen door twee mannen en een derde, die in de deuropening stond, haar zei dat haar man verdacht werd van diefstal. Verweerder kan geen geloof hechten aan het argument van verzoekster dat de derde een wijkagent was aangezien ze het de eerste keer over twee politieagenten had, maar ze op het CGVS met drie waren bij de arrestatie. Verzoekster heeft het op het Commissariaat-generaal niet over een wijkagent, maar over drie mannen en spreekt dus haar eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tegen.

2.4. Het blijkt dat verzoekers in hun enig middel niet aannemelijk hebben gemaakt dat de Commissaris-generaal ten onrechte een bevestigende beslissing van weigering van verblijf zou hebben genomen.

De bestreden beslissingen zijn op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas, door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, bevatten de bevestigende beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het enig middel is niet ernstig.”.

2.3. Overwegende dat in de memorie van antwoord de tweede verwerende partij voor zoveel als nodig verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord verwijzen naar de motivering van het verzoekschrift tot nietigverklaring waaraan zij niets meer wensen toe te voegen;

2.5.1. Overwegende dat uit hetgeen als een eerste middel kan worden beschouwd, blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissingen kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat het onderdeel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.5.1.1. Overwegende dat in de bestreden beslissing vooreerst drie tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij in aanmerking worden genomen;

Overwegende dat de eerste verzoekende partij poogt de tegenstrijdigheid over haar opsluiting door de politie te verklaren door te stellen dat zij daar eveneens melding van gemaakt heeft op de dienst vreemdelingenzaken, doch dit blijkbaar nooit is opgeschreven geweest in haar verklaring; dat uit het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken echter blijkt dat de eerste verzoekende partij er uitdrukkelijk heeft

verklaard dat zij nooit werd opgesloten terwijl zij voor de commissaris-generaal heeft gesteld dat zij eind december 1998 door de politie gedurende drie dagen werd vastgehouden en er zowel fysisch als psychisch gefolterd werd; dat de verzoekende partij het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken na voorlezing heeft ondertekend; dat over de tegenstrijdigheid betreffende de datum waarop de eerste verzoekende partij geslagen werd door ex-collega's, de eerste verzoekende partij stelt dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn, gezien zij op twee verschillende data werd geslagen; dat uit analyse van de verschillende verklaringen van de eerste verzoekende partij echter blijkt dat het om eenzelfde incident gaat zodat de door de eerste verzoekende partij hieromtrent gegeven uitleg niet aannemelijk is; dat, tenslotte, over het verzwijgen op de dienst vreemdelingenzaken van het incident uit 1996 de eerste verzoekende partij stelt dat dit te wijten is aan het feit dat men op de dienst vreemdelingenzaken niet naar details vroeg en dat daar enkel nader werd ingegaan op elementen die minder ver in het verleden lagen; dat de eerste verzoekende partij op de dienst vreemdelingenzaken nochtans een uitvoerige verklaring heeft afgelegd, waarin zij de feiten van haar asielrelaas op een chronologische wijze vertelde; dat haar uitleg hieromtrent evenmin overtuigend is; dat het immers om ernstige feiten gaat die determinerend zijn voor haar asielrelaas;

2.5.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal verder vaststelt dat de verzoekende partijen onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de door de eerste verzoekende partij opgelopen letsels bij haar thuiskomst na de arrestatie door de politie; dat de eerste verzoekende partij stelt dat de volledige verklaring van haar echtgenote (tweede verzoekende partij) moet gelezen worden; dat de tweede verzoekende partij echter had verklaard hierover niets meer te weten; dat van de tweede verzoekende partij redelijkerwijs mag worden verwacht dat ze zich herinnert of haar echtgenoot bij thuiskomst sporen vertoonde van de slagen die hij zou ondergaan hebben;

2.5.1.3. Overwegende dat de commissaris-generaal tenslotte vaststelt dat de tweede verzoekende partij opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het aantal mannen die haar echtgenoot zouden gearresteerd hebben; dat de tweede verzoekende partij hieromtrent beweert dat ze van drie mannen heeft gesproken, namelijk twee politieagenten en een wijkagent en dat ze de wijkagent bij de deur zag staan samen met haar man en de twee andere agenten; dat uit het verhoorverslag van de dienst vreemdelingenzaken blijkt dat de tweede verzoekende partij verklaarde dat ze de nacht van de arrestatie haar echtgenoot de trap zag aflopen vergezeld van twee mannen en één van die mannen haar zei dat hij van de politie was, waarna hij de voordeur dichtsloeg; dat ze voor de commissaris-generaal echter stelde dat haar echtgenoot werd meegenomen door twee mannen en een derde die in de deuropening stond en haar zei dat haar man verdacht werd van diefstal; dat hieruit blijkt dat de tweede verzoekende partij het op het commissariaat-generaal niet over een wijkagent heeft gehad;

Overwegende de verzoekende partijen aldus niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens tot zijn besluit is kunnen komen; dat het eerste onderdeel van het middel ongegrond is;

2.5.2. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de ontvankelijkheidsfase en het onderzoek ten gronde van een aanvraag tot erkenning als vluchteling; dat de wetgever toelaat reeds in de ontvankelijkheidsfase een asielaanvraag te weigeren op basis van verschillende criteria, expliciet in artikel 52 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vermeld; dat artikel 57, § 6, in fine van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "de beslissingen tot weigering van erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling,... met redenen worden omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak."; dat dit artikel betrekking heeft op het onderzoek ten gronde van een asielaanvraag doch dat in casu de commissaris-generaal een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partijen zodat het tweede onderdeel van het middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**